

*"Niin hyvä kuin vain
olla ja voi."*

The Telegraph

CLAIRE LOMBARDO ONNEN PÄIVIÄ

Tammi

CLAIRE LOMBARDO

ONNEN
PÄIVIÄ

SUOMENTANUT TERHI VARTIA

TAMMI

HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *The Most Fun We Ever Had* ilmestyi Yhdysvalloissa 2019.

Copyright © 2019 by Claire Lombardo

Suomenkielinen laitos © Tammi ja Terhi Vartia 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-7501-7

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Sally ja Tony Lombardolle, äidille ja isälle

JÄLKIKASVU

15. huhtikuuta 2000

Kuusitoista vuotta aiemmin

Marilyn väsyi helposti ihmisiin. Mikä oli sinänsä outoa, sillä hän oli sentään tuottanut maailmaan neljä jälkeläistä, hieman vastahakoisesti tosin, mutta totta se oli: hän ei jaksanut väenpaljoutta, ihmisiä joita ei voinut hallita eikä ymmärtää, joista ei edes välittänyt. Hän katseli heitä piilopaikastaan valtavan neidonhiuspuun katveesta. Hän oli aina ollut hyvä seuraihminen, mutta sosiaalisuus vei häneltä voimat, etenkin kun hän oli vuosikymmenet joutunut viihdyttämään isän rikkaita asiakkaita, aviomiehen totisia työtovereita, lasten tuitupäisiä kavereita, usein vaihtuvia naapureita ja kaupan kirjavaa asiakaskuntaa. Silti tänään heidän pihallaan velloi noin sata juhla-asuista vierasta juhlimassa pienessä hiprakassa esikoistytär Wendyn häitä, kaikki Marilynin vastuulla, vaikka tekemistä riitti muutenkin. Hän ei ollut ehtinyt edes nauttia kolmen pitkän pöydän antimista, sillä hän oli sekä biologisesti että sosiaalisesti vastuussa neljästä tyttärestään, jotka erottuivat pihanurmelta pastellinvärisissä kesämekoissaan. Siellä he olivat, hänen kohtunsa hedelmät, hänen ja hänen herttaisen aviomiehensä, jota nyt ei näkynyt mailla eikä halmeilla. Marilyn ei varsinaisesti ollut tavoitellut äitiyttä, mutta niin hän vain oli synnyttänyt liudan tyttäriä, joilla jokaisella oli erivärinen tukka ja joista jokainen oli omalla tavallaan levoton.

Marilyn Sorenson, omaa sukua Connolly, oli vaurauden ja tragedian sitkeä tuotos, arveluttavan sosioemotionaalista irlanninkatolista sukua mutta nykyään kelpo kansalainen kuin kuka tahansa: aito vaaleaverikkö, joka oli suunnilleen yhtä pinnallisesti perillä niin kirjallisuuskritiikistä kuin lastensa elämästä ja jolla tänä iltana oli yllään kauniita sääriä ja kesakkoisia olkapäitä korostava metsänvihreä kotelomekko. Vieraat kutsuivat häntä juhlallisesti *morsiamen äidiksi*, ja hän yritti parhaansa mukaan esittää rooliaan ja salata sen tosiasian, että juuri nyt hänen oli vaikea keskittyä muuhun kuin tyttäriinsä, joista kenelläkään ei näyttänyt menevän hyvin.

Ehkäpä normaalius hyppäsi aina sukupolven yli niin kuin kaljuus. Tyttäristä toiseksi vanhin, hätkähdyttävän kaunis Violet, silkkisifonkiin pukeutunut ruskeaverikkö, oli tuoksahtanut alkoholilta jo aamiaisella, mikä oli epätavallista. Wendy aiheutti aina huolta, mutta tänään hän ei vaikuttanut yhtä ahdistuneelta kuin yleensä, mikä johdui joko siitä, että hän oli juuri nainut miehen jolla oli pankkitilejä Caymansaarilla, tai siitä, että tuore aviomies oli hänen elämänsä rakkaus, kuten hän jaksoi äänekkäästi julistaa. Sitten olivat vielä ikuisesti sopeutumattomat Liza ja Grace, joilla oli ikäeroa yhdeksän vuotta ja joista yksinäinen Liza lopetteli juuri lukion toista ja ujo ja pienikokoinen Grace oli menossa alakoulun toiselle luokalle. Miten sitä voikin kasvattaa sisuksissaan olentoja omasta lihasta ja verestä eikä sitten yhtäkkiä tunnista heitä ollenkaan?

Normaalius totisesti vaatii syvempää tarkastelua, noin sosio-logisesti ajatellen.

Grace oli äkännyt äitinsä piilopaikan. Kuopus täyttäisi pian seitsemän eli oli aika mahdottomassa iässä: ei muuttaisi kotoa vielä ikuisuuksiin ja saattoi edelleen hiipiä vanhempiensa sänkyyn kuten viime yönä, mikä ei sinänsä olisi haitannut paitsi että vanhemmat sattuiivat olemaan alasti. Kun Marilynä ahdisti, hän haki lohtua miehestään joka veti häntä puoleensa kuin magneetti. Niin oli aina ollut.

”Kultaseni, viitsitkö mennä etsimään...” Marilyn epäröi. Muut lapsivieraat olivat reilusti nuorempia kuin Grace, mutta Marilyn

ei halunnut kehottaa tyttöä leikkimään Goethe-koiran kanssa, koska Grace vaikutti jo muutenkin pitävän koirista enemmän kuin ihmisistä. Hän halusi kuitenkin olla vielä hetken itsekseen alkuillan viileydessä. ”Kulta, menepä etsimään isi.”

”Mutta kun en löydä isiä”, Grace sanoi vikisten kuin pikkulapsi.

”Kokeilepa uudestaan.” Marilyn kumartui suutelemaan tytön päälakea. ”Äiti tahtoo olla vielä hetken itsekseen.”

*

Grace jatkoi matkaa. Wendyn hän oli jo löytänyt. Sitten hän oli keinunut verannan puutarhakeinussa Lizan kanssa kunnes Liza oli kiinnostunut pojasta, jolla oli puvun kanssa lenkkarit, ja sen jälkeen hän oli saanut suostuteltua Violetin antamaan neljä kulausta samppanjaa hienosta lasistaan. Enempää etsittäviä ei sitten ollutkaan.

Oli kummallista joutua jakamaan äiti ja isä muiden kanssa tänä viikonloppuna, kun siskot olivat taas kotona. Isällä oli tapana sanoa, että Grace oli maailman ainoa ainokainen jolla oli kolme siskoa. Grace ei erityisemmin pitänyt siitä, että siskot tunkeutuivat hänen reviiirilleen. Hänelle tuli kuitenkin parempi mieli, kuten aina, kun hän käpertyi Goethen kylkeen violettien kukkapensaiden alle ja rapsutteli sen karheaa alaselän turkkia joka näytti siltä kuin siihen olisi tehty permanentti.

Lizasta tuntui vähän kenkulta huomata, että pikkusisko joutui hakemaan lohtua koirasta samalla kun hän itse haki lohtua ventovieraan huulilta, mutta sulhaspoika tuoksui savuiselta viskiltä ja rucolalta ja teki juuri sormillaan jotain sellaista hänen reitensä sisäpinnalla että hänen piti kääntää pää toiseen suuntaan vakuutuneena siitä että Grace kyllä pärjäisi omillaan, se taito oli hyvä oppia jo pienestä pitäen.

”Kerro jotain itsestäsi”, sulhaspoika sanoi liu’uttaen rystysiään pitkin Lizan pitsistringejä jotka tämä oli toiveikkaana puenut päälleen juuri tällaista tarkoitusta varten.

”Mitä haluat tietää?” Liza kysyi. Se kuulosti jotenkin vihamieliseltä. Hän ei vielääkään ollut oppinut flirttailemaan.

”Onko teitä siis neljä?” poika kysyi. ”Millaista se on?”

”Yhtä hormonihelvettiä. Loputtomasti raivokohtauksia ja hius-tenmuotoilutuotteita.”

Poika hymyili hämmentyneenä, ja Liza kumartui rohkeasti suutelemaan häntä.

Ihan näin humalassa Violet ei ollut aiemmin ollut, kun hän röhnötti yksinään pöydässä jonka äärestä oli todennäköisesti häätänyt muut vieraat.

Edellisilta muistui mieleen lyhyinä välähdyksinä: entiseen keilahalliin tehty baari, sinisilmäinen poika jolla oli yliiikkuvat kyynärnivelet ja vahvat reisilihakset, pojan äidin farmariauton takatila ja äänet, joista Violet ei ensin edes tajunnut että ne tulivat hänen omasta suustaan, pornotähden äänet, alkukantaiset voihkaisut. Poika laukesi ensin – sperma valui Violetin reisille kun he kömpivät takaisin etupenkille – ja sitten hän laukesi pojan taitavassa käsittelyssä elämänsä ensimmäisen kerran. Hän muisti pyytäneensä poikaa jättämään hänet kyydistä reilusti ennen kotitaloa siltä varalta että Wendy olisi vielä hereillä.

Violet katseli Wendyä, joka sydämenmuotoisella pääntiellä varustetussa Gucci-mekossaan vietti puutarhahäitään rikkaan, koulutetun ja hyvästä suvusta tulevan miehen kanssa, joka parhaillaan kieputti häntä tanssilattialla kappaleen ”You Can’t Hurry Love” tahtiin. Wendy oli ensimmäistä kertaa päihittänyt Violetin. Siinä Wendy nyt tanssi huolettomana ja kauniina, kun Violet puolestaan järsi umpihumalassa kokonaista focacciaa ja pyyhki rasvaiset sormensa hameenhelmaan. Häntä kuitenkin hymyilytti: Wendy ei lainkaan tajunnut saavansa ruohotahroja satiinilaahukseensa. Hän kuvitteli millaista olisi kuiskata siskon korvaan *kuolisit jos tietäisit mitä tein viime yönä*.

Wendy seurasi katseellaan Milesia, joka hymyili hänelle pahoittelun, kun heidän sormuspoikanaan toiminut Milesin pieni serkku kiskoi häntä mukaansa hakemaan kakkua.

”Hyvää isäharjoittelua”, peikon näköinen nainen totesi ja tarttui Wendyä käsivarresta. Nainen oli pelkkää silikonia, Milesin puolen vieraita, luultavasti kiinteistönvälittäjä. Pihanurmelle kokoontuneen juhlaväen yhteenlaskettu omaisuus oli todennäköisesti suurempi kuin keskikokoisen valtion bruttokansantuote. ”Onneksi olette vielä noin nuoria. Ehditte hyvin täydentää sukupuuta.”

Se oli niin monella tapaa typerästi sanottu, että Wendy vastasi samalla mitalla: ”Haluan minä muka jakaa osuuteni lapsilauman kanssa?”

Peikkonainen järkyttyi silmin nähden, mikä aina huvitti Wendyä ja Milesia suuresti, sillä kumpikaan ei piitannut vähääkään siitä, pidettiinkö Wendyä onnenonkijana. Tärkeintä oli vain se, minkä molemmat tiesivät, eli ettei Wendy ollut koskaan rakastanut ketään niin kiihkeästi kuin hän rakasti Miles Eisenbergiä ja että Miles kuin ihmeen kautta rakasti häntä. Wendy oli nyt Eisenberg. Suku oli Chicagon kolmenkymmenen rikkaimman joukossa. Hän sai siis soittaa suutaan kenelle huvitti.

”Tarkoitukseni on elää vanhemmaksi kuin kukaan muu ja törsäätä oikein olan takaa”, hän jatkoi. Sitten hän nousi pöydästä ja meni suoristamaan tuoreen aviomiehensä solmion.

David pani merkille, että pihapuut oikein kukoistivat tänään ja valtavat lehdet loivat varjojen tanssia nurmikolle, jolta he olivat yrittäneet pitää koiran poissa jotta se pysyisi siistinä. Aamuisin David ja Marilyn olivat kiskoneet sadetakin pyjaman päälle ja vieneet koiran kävelylle, eivät suinkaan vain päästäneet pihalle kuten tavallisesti. Davidin vatsaa melkein väänsi, kun hän huomasi miten syvälle kalliisti lannoitettuun multa vuokrapöytien ja -tuolien jalat olivat jo uponneet. Goethe vaelsi nyt pihalla kuin vastavapautunut vanki ja tarkisti jokaisen pusikon omistajan elkein. David veti kostea ilmaa keuhkoihinsa – alkaisiko pian sataa? Se saisi vieraat lähtemään liukkaammin – ja hämmästeli, miten valtava määrä ihmisiä voi elämän aikana kertyä ja millainen määrä vieraita kasvoja heidän pihallaan oli. Hän muisteli kun

Wendy pikkutyttönä heidän vielä Iowassa asuessaan hiipi kuis-
tille, missä David ja Marilyn istuivat kiikkerässä pihakeinussa,
kömpi heidän väliinsä ja mutisi unisena *mun kaverit*. Äkkiä hän
tunsi olonsa yhtä kummalliseksi kuin kaksikymmentäviisi vuotta
sitten, ennen naimisiinmenoa, kun Marilyn koleana joulukuisena
iltana painautui hänen rintaansa vasten neidonhiespuun juurella.
Hän antoi katseensa kiertää väkijoukossa, jonka keväiset värit
sumenivat silmissä, kunnes jossain pilkahti metsänvihreää: hänen
vaimonsa oli vetäytynyt piileksimään juuri sen samaisen puun alle.
David hiipi pitkin aidanviertä Marilynin luokse ja laski kätensä
hänen lanteelleen. Marilyn painautui vaistomaisesti kättä vasten.

”Tule”, David sanoi ja vei Marilynin mukanaan paksun rungon
taakse, veti hänet liki ja hautasi kasvot hänen hiuksiinsa. ”Rakas”,
Marilyn sanoi huolestuneena. ”Mikä hätänä?”

David kumartui nuuhkimaan hänen kaulaansa, joka oli lämmin
ja tuoksui syreeninkukilta ja sitruunasaippualta. ”Tuli ikävä”, hän
sanoi vaimonsa solisluulle.

”Voi rakas.” Marilyn halasi häntä lujempaa ja kallisti päätään
niin, että he pystyivät katsomaan toisiaan silmiin. David suuteli
häntä suulle, otsaan, poskelle ja leuan alle, missä sydämen syke
tuntui, ja sitten taas suulle. Marilyn hymyili, hänen huulensa
punoittivat, ja sitten hän vastasi suudelmaan eikä David enää
nähty muuta kuin hänet. Tämä merkitsi aina enemmän kuin
mikään muu: Marilynistä huokuva lämpö, heidän yhteisen kiih-
konsa hehku, kun kaksi kehoa haki lohtua ainoalla tuntemallaan
tavalla, huulten sanattomalla puheella. Davidin kädet Marilynin
selässä, Marilynin selkä puunrunkoa vasten ja äänettömyys joka
seurasi heidän yhtymistään, kunnes Marilyn sitten vetäytyi eril-
leen ja sanoi hymyillen ”Kunhan tytöt eivät huomaa” ennen kuin
painautui taas häntä vasten.

Tietysti tytöt huomasivat. Kaikki neljä tarkkailivat vanhempiaan
kuka mistäkin kohdasta takapihaa. Jokainen heistä oli huomannut
heidän katoamisensa juhlista, täysin vaistonvaraisesti, lapsuudesta
tutulla rutiinilla, jolla he pienestä saakka olivat hakeneet lohtua

siitä, että tiesivät missä olivat ne ihmiset, joista he olivat peräisin ja jotka aina pitäisivät heidän puoliaan, kävi miten kävi. Jokainen neljästä tyttärestä pysähtyi katselemaan noita kahta ihmistä ympäröivää loistavaa, käsittämätöntä kehää, joka huokui enemmän rakkautta kuin luulisi tässä maailmankaikkeudessa olevan sallittua.

ENSIMMÄINEN OSA

KEVÄT

1. LUKU

Violet vältteli Wendyä parhaansa mukaan. Joskus he olivat olleet suorastaan erottamattomat, mutta nykyään yllättävät yhteydenotot olivat täysi mahdottomuus. Siksi Violet arveli, että sisko oli kutsunut hänet lounaalle, koska halusi joko pyytää palvelusta tai jauhaa loputtomiin taas uudesta eksistentiaalisesta kriisistään piittaamatta ollenkaan siitä, että joillakin tässä maailmassa oli niin paljon kiireitä, etteivät he noin vain ehtineet istuskella lounaalla keskellä viikkoa.

Ravintola oli trendikäs mutta niin hankalassa paikassa, että Violet joutui käyttämään pysäköintipalvelua vaikka oli keskiviikko ja kello oli kaksi. Wyatt pitäisi hakea esikoulusta puoli neljältä. Se oli hänen pakotiensä, jonka hän aikoi esittää siskolleen hyvin tyynesti: *Kahden lapsen hyvinvointi ja esikoulusta hakeminen ovat täysin minun varassani.* Se olisi tietysti hyvin itsestä ja Wendy saisi siitä hyvän syyn hermostua ja vetää iltapäiväkännit, koska hänellä ei ollut mitään, hän ei ollut saanut opintojaan valmiiksi ja koska Miles ja koska traumojen osalta hän voittaisi aina.

Violet puristi nenänvartta, päänsärky teki tuloaan. Hän harkitsi viinilasillista. Wendy olisi varmasti jo tilannut kokonaisen pullon, ja Violetin oli myönnettävä, että lukuisista puutteista huolimatta sisko tunsi viininsä ja hänellä oli erinomainen maku tanniinien ja hapokkuuden suhteen. Kengät hankasivat, vaikka ne olivat matalakorkoiset. Violetin teki aina mieli pynttäytyä Wendyä varten. Yleensä hän kuskasi lapsia hintavissa urheiluvaatteissa, mutta

tänään hän oli pukeutunut kauniiseen perhoshihaiseen silkkipaitaan ja tiukkoihin farkkuihin, jotka tosin olivat mahtuneet hänelle paremmin ennen toista raskautta.

Hän yritti muistaa milloin he viimeksi olivat tavanneet ja totesi, että sen täytyi olla toisena kiitospäivänä, tuona vuotuisena ja erittäin ärsyttävänä juhlahyphänä vanhempien luona. Eli yli neljä kuukautta sitten. Se tuntui järjettömältä, sillä he asuivat vain parinkymmenen minuutin ajomatkan päässä toisistaan. Lapsina heillä oli yhteinen huone yli kymmenen vuoden ajan, ja aikoinaan, kun Violetilla meni todella kurjasti, hän muutti väliaikaisesti Wendyn ja Milesin luokse. Lisäksi he olivat käytännössä kaksoset, sillä ikäeroa oli alle vuosi.

”Anteeksi. Tarvitsetko apua?” Pysäköintipalvelija.

”Vedän vain vähän henkeä”, Violet vastasi ja mies hymyili.

”Jos haluat päästä lähtemään äkkiä, heilauta kättä niin tulen sanomaan, että autosi on varastettu.” Flirttailiko mies hänelle? Mikä pelastus.

”Hyvä idea.” Violet otti lompakosta toisenkin kympin setelin ja ojensi sen miehelle. Jotenkin hänestä oli tullut ihminen, joka höysti kaikkea tekemistään rahalla. Mies otti setelin vastaan silmää räpäyttämättä. ”Pidä peukkuja”, Violet henkäisi, ja mies iski silmää – *iski silmää!* Hänelle, Violetille! – ja Violet kuvitteli mielessään, että ehkä mies vilkaisi hänen takapuoltaan kun hän käveli ravintolaan. Kunhan ei vain arvostelisi sitä liian ankarasti. Hovimestari johdatti Violetin takapihan terassille, ja tämä ehti jo toivoa, että olisi ottanut neulepaidan mukaan mutta hätisti sitten ajatuksen sääliittävän äitimäisenä. Wendy istui kulmapöydässä kaiketi siksi, että voisi tupakoida häiritsemättä muita asiakkaita, joita ei tosin ollut, koska oli alkukevät Chicagossa ja lämpöä tuskin viittätoista astetta.

Violet näki ensin vain miehen takaraivon. Ilmeisen nuoren miehen, pojan vielä, paitsi jos Wendyllä oli taas etsikkoaika ja hän oli löytänyt chakrajoogasta miehen näköisen naisen. Violet pahastui, mikä tuntui oudolta. Eihän Wendy tietenkään halunnut häntä kahden kesken lounaalle. Olisi pitänyt arvata, että kyseessä

olisi taas jokin esitys siitä, miten hyvin Wendyllä menee ja miten loputtoman tylsää Violetin elämä on, miten jumissa hän on, kun taas Wendy harrastaa villiä tantrista joogaa androgyynin naisen kanssa.

Paitsi ettei sittenkään.

Kotimatalla, kun Violet oli antanut kolmannen kerran juomarahaa pysäköintipalvelijalle, hän muistaisi paineen tunteen rinnassa, kun jokin valkeni hänelle. Hän ei varsinaisesti tunnistanut poikaa. Ei hän sitä sanaa käyttäisi. Eikä tilanteessa liioin ollut mitään suurta draamaa, silmissä ei salamoinut eikä veri seisahnut. Alkuun Violet ei edes nähnyt poikaa kunnolla, sillä tämä oli kääntynyt tuolissaan niin, että näkyvissä oli lähinnä nenä ja vasen korva. Jollain solutasolla se ilmeisesti kuitenkin riitti, sillä vaikkei hän tunnistanut poikaa samaan tapaan kuin vastasyntyneitä Wyattia ja Eliä, hän kuitenkin tunsu kohdussaan niin voimakkaan piston, että joutui melkein kumartumaan. Tunnistamisen sijaan hän jotenkin aisti pojan. Kun hän sitten ajoi kohti kotia jätettyään ravintolaan siskonsa ja pojan, jonka hän viisitoista vuotta aiemmin oli synnyttänyt – ja jonka tumma tukka nyt varjosti silmiä – hän kuvitteli mitä kaikkea olisi voinut sanoa Wendyille. Suuria, kohtalokkaita sanoja, kuten *miten kehtaat tehdä tämän minulle, olet minulle yhtä kuin kuollut, sinä helvetin mielipuoli, miten kehtaat, miten kehtaat, miten kehtaat*. Oli kaikin puolin parempi, että hän häipyi ennen kuin ehti kunnolla nähdä pojan kasvot.

Wendy oli lähdössä lastensairaalan varainhankintatilaisuuteen mutta päätti ensin polttaa tupakan Milesin kanssa. Hän meni takaoven kautta terassille vodkalasi toisessa kädessä ja helmat toisessa, sillä hänellä oli yllään epäkäytännöllinen merenneitohelsinki-mekko. Hänellä oli tupakka suussa ja pöydällä oli toinen.

”Lounas meni niin kuin arvata saattoi. Violet häippäisi ennen kuin ehdin edes esitellä heitä toisilleen.” Hän sytytti tupakan ja huokaisi. ”Tarvitsen sinulta synninpäästön. En tiennyt mitä tein. Tosin poika on hyvin herttainen. Pitäisit hänestä.”

Miles ei sanonut mitään.

”Tämä mekko on aivan älytön. Äitisi makuun.” Hän kallisti päätänsä taaksepäin. ”Näin isää eilen. Hän ei totisesti viihdy eläkkeellä. Harkitsee kuulemma lintubongausta. Voitko kuvitella? Hän ei taatusti pysty istumaan aloillaan tarpeeksi pitkään.”

Wendy oli tehnyt tätä Milesin kuolemasta saakka. Hän jutteli miehelleen, jonka läsnäolon saattoi joskus aistia mutta yleensä ei. Tänäankään ei, joten hän vain istui ja tupakoi.

”Tästä illasta tulee katastrofi”, hän hetken päästä jatkoi. ”Haaskalinnut ovat todennäköisesti jo kännissä. Kunhan eivät ryhdy kypälöimään ketään. Itse en kyllä lupaa mitään.” Wendy katseli taivaalle siltä varalta, että Miles jotenkin ilmaisisi kuuntelevansa häntä. Mitään ei kuitenkaan näkynyt; taivas oli harmaa ja pilvinen, ei tähtiäkään missään. Hän nosti tupakan ylemmäs, jos vaikka Miles olisi siellä jossakin, ja puhalsi ison savupilven. ”Toivottavasti olet minusta ylpeä”, hän sitten sanoi. ”Ponnistelen nimittäin ihan tosissani.” Jotenkin hän oli ollut ilman Milesia jo melkein kaksi vuotta. Hän sytytti toisen tupakan. ”Kunpa voisin juuri nyt suudella kyynärtaivettasi”, hän kuiskasi mahdollisimman hiljaa, sillä naapuri piti usein ikkunaa auki. ”Mutta sen sijaan joudun nappaamaan juhlista kreikkalaisen laivanvarustajan ja antamaan hänen tehdä tempunsa. Mutta ihan pikaisesti vain. Lupaen sen. Voi helvetin helvetti, rakkaani. Että onkin ikävä sinua.”

Hän veti vielä muutamit henkoset ja kertoi mielessään Milesille, mitä muuta oli päivän mittaan tehnyt, ja tumpattuaan tupakan hän suoritti rituaalinsa, jossa hän veti keuhkot täyteen ilmaa ja ulos hengittäessään toisteli mielessään *rakastan sinua* niin monta kertaa kuin ehti ennen kuin keuhkot olivat tyhjät.

Muutamaa tuntia myöhemmin smokkipukuinen mies puristeli Wendyn vasenta rintaa. Kun Wendy työnsi polvensa miehen reisien väliin, mies horjahti ja törmäsi pöytänsä niin että kukkaasetelma keikahti kumoon.

”Varovasti nyt”, Wendy sanoi.

”Sori”, mies totesi. Tarkemmin katsottuna pikemminkin poika kuin mies. Nimekseen hän oli sanonut Carson mikä nauratti

Wendy, mutta kun poika näytti loukkaantuneelta Wendy päätteli että häntä vain jännitti ja talutti hänet salin perälle kukka-asetelmien viereen.

Nyt pojan hikinen käsi puristi Wendyn nänniä melko epä-mukavan kovaa. Poika suuteli häntä kaulaan. Hän hinkkasi polvella pojan jalkoväliä. Poika oli arviolta kahdenkymmenenviiden. Itsevarmalta hän ainakin vaikutti.

”Et sanonut nimeäsi”, poika sanoi. Wendy jäykistyi. Hänelle tuli mieleen lounas ja Jonah ja tämän ilmeettömät, viattomat kasvot ja avoin hämmennys, kun he tajusivat Violetin lähteneen. Mahtoiko tämä poika olla edes täysi-ikäinen?

”Miten vanha olet?” Wendy kysyi, ja poika vetäytyi hymyillen kauemmaksi.

”Kaksikymmentäkaksi.”

Wendy nyökkäsi ja työnsi käden pojan housuihin. Eli koppava vain. Mahdollisesti perijä, jonka isä tai äiti oli keksinyt jotain jonka joku muu oli todennäköisesti jo keksinyt aiemmin. Tai ison pampun tai tekoruskettuneen uutistoimittajan poika. Poika joka ei koskaan joutuisi kärsimään tekojensa seurauksista, joten toivoa sopi, ettei hän ajaisi ketään hengiltä ja pääsisi palkkahästä. Hassumpi suutelijä hän ei kyllä ollut.

”Miten vanha itse olet?” poika kysyi.

”Seitsemänkymmentäkahdeksan”, Wendy vastasi tyynesti.

”Hauskaa”, poika sanoi.

Yhtäkkiä Wendyä ärsytti. ”Mitä isäsi tekee työkseen?” hän kysyi ja veti käden pois pojan boksereista.

”Mitä?”

”Isäsi. Mitä hän tekee työkseen? Eli miksi olet täällä?”

”Mistä päättelet, että olisin täällä...” Poika vaikeni muka pöyristyneenä. ”Isä on insinööri. Lääkinnällisten ohjelmistojen kehitystä. Robotiikkaa.”

”Okei.” Huomenna Wendy tarkistaisi vieraslistasta paljonko isä ja poika olivat lahjoittaneet lastensairaalalle. Vähemmän tunnetut ihmiset yrittivät usein hoitaa homman pelkällä pääsymaksulla.

”Se nimi?” poika kysyi, nyt jo hieman epäystävällisesti.

Wendy huokaisi. ”Wendy.”

”Niin kuin Peter Panissa”, Carson totesi nokkelasti, ja oli Wendyn vuoro näyttää pöyristyneeltä.

”Minulle ei ole kerrottu nimen alkuperää.”

Vanhemmat kutsuivat häntä aikoinaan lempinimellä Wednesday, ja kun Wendy tivasi äidiltään syytä siihen – vasta muutama vuosi sitten – reaktio oli kovin vaisu.

”Ei mikään kiva lempinimi”, Wendy sanoi silloin. ”Oliko esikuvana Wednesday Addams? Mitä vitsikästä siinä muka oli, kun kaiken huipuksi olin laiha kuin luuranko?”

”Kultaseni, synnyit keskiviikkona. Heti puolenyön jälkeen. Minä en edes tajunnut, mikä päivä oli, mutta isä ... Siksi siitä tuli lempinimesi.”

Että sellainen oli hänen lempinimensä syntytarina. *Teidän ehkäisyvahinkonne takia käsitykseni aika-avaruusjatkumosta järkkyy.*

Wendy kiskaisi Carsonia hihasta. ”Alahan tulla. Mennään ulos”, hän sanoi.

”Wendy”, Carson sanoi. ”Odota. Oletko siis se Wendy?”

Wendy kääntyi katsomaan julistetta, jonka tietysti oli jo nähnyt. Siinä mainostettiin varainkeruutapahtumaa isolla syöpäsairaalan vauvan kuvalla, ja alla kerrottiin, että tilaisuuden järjestivät Wendy Eisenbergi ja Chicagon naisten hyväntekeväisyysyhdistys. Robotiikkainsinööri tuskin olisi kovin innokas hellittämään kukkaron nyörejä jos saisi tietää, että keski-ikäinen järjestäjä muhinoi hänen pröystäilevästi nimetyn parikymppisen poikansa kanssa. Silti Wendy vain tuijotti nimeä *Eisenberg*, etenkin sen koukeroista g-kirjainta. Teki edelleen häijyä nähdä se vain oman etunimen perässä. Hän vetäytyi erilleen tyylikkäästä pikku suojatistaan ja yritti hymyillä.

”Näytänkö muka siltä, että emännöisin tätä tilaisuutta?” hän kysyi.

”Mikä sukunimesi sitten on?”

”Sorenson”, Wendy vastasi epäröimättä.

”Voisinko, tai siis voinko tekstata sinulle?” poika kysyi, ja se hymyilytti Wendyä.

”Mikäs siinä”, Wendy vastasi. ”Mutta nyt minun on lähdettävä.”

”Luulin että olimme menossa ulos.”

”Joo, paitsi etten ehdikään. Olen ikäloppu. Pakko lähteä. Vaunut. Kurpitsat. Turvaranneke hälyttää.”

”Aha, okei. No mutta, oli hm kivaa.”

Miten herttainen poika, kuin palkinto siitä että Wendy päätti viime hetkessä toimia oikein.

”Ihan vain vinkiksi”, Wendy sanoi edelleen hieman hämmennyneenä ja nyki vasemman kengän korkoa. ”Siis kun seuraavan kerran joku nainen on mielestäsi hauska. Älä sano sitä hänelle.”

”Mitä sitten teen?” Poika näytti niin kovin hämmennyneeltä, että Wendyn vatsasta otti eikä hän voinut olla hymyilemättä.

”Naurat”, hän vastasi ja ennen kuin edes tajusi mitä oli tekevässä hän pyyhkäisi pojan otsatukan sivuun. ”Kun seuraavan kerran tapaavat hauskan naisen, niin naurat hänen jutuilleen, onko selvä, Conrad?”

”Carson.”

”Carson. Kaikkea hyvää, pikkuinen.”

Päästä heitti taas. Sanasta *pikkuinen* tuli yhtäkkiä mieleen tilanne häistä, kun Otis Reddingin ”The Glory of Love” alkoi soida ja isä kumarsi teatraalisesti äidille sanoen: ”Pikkuinen, tämä on meidän kappaleemme.” Jokainen laulu tuntui kuuluvan hänen vanhempilleen, tai ainakin kaikki viimeisten kuudenkymmenen vuoden aikana ilmestynyt musiikki liittyi jollain tapaa Davidiin ja Marilyniiin, noihin käsittämättömiin olentoihin joista hän oli peräisin. Kun Wendy tapasi Milesin, hän ajatteli vihdoinkin löytäneensä sen oikean kuten äiti aikoinaan.

Äkkiä häntä itketti ja rinnassa tuntui tuttu puristus. Näin aikaisin ei kuuluisi lähteä, mutta hyvää ei seuraisi, jos hän jäisi. Hän ei edes hakenut takkiaa, lähti vain siltä seisomalta.

Joidenkin mukaan toipumiseen menee vuosi, joidenkin mukaan taas tilanne vain pahenee ensimmäisen vuoden jälkeen. Wendy arveli olevansa jälkimmäisten joukossa, koska Miles oli kuollut vuonna 2014 eikä hän edelleenkään ollut tyhjentänyt tämän yöpöytää. Hän osti yhä kaupasta Milesin lempiruokia joista ei itse

pitänyt ja toimi ylipäättään niin kuin ennenkin, kuin pariskunnan toinen osapuoli, joka odotti kumppaninsa osallistuvan aktiivisesti yhteiselämään. Siitä ei oppinut pois. Yritetty oli. Hän muutti kerrostaloasuntoon River Northiin eli aivan keskustan kupeeseen mutta sisusti asunnon samaan tyyliin kuin heidän talonsa Hyde Parkissa. Hän jopa teippasi Milesin työpöydän, lipaston ja yöpöydän laatikot kiinni, jotta ne saatiin siirrettyä muutossa sisältöineen päivineen.

Monilla toipumiseen siis menee vuosi, mutta lienee muitakin kuin Wendy, jotka vielä kahden vuoden jälkeen ovat surusta sekaisin.

Se alkoi keväällä kun lumet sulivat. Tyyneys, jollaista Marilyn ei ollut kokenut sitten – koskaan, totta puhuen, paitsi ehkä kohdussa jos silloinkaan, kun ottaa huomioon miten perso hänen äitinsä oli ginille ja miten rennosti raskauteen 1950-luvulla suhtauduttiin, kumpaa nyt sitten haluaakin syyttää. Äkkiä elämä oli hyvää. *Hänen* elämänsä oli hyvää. Rautakaupalla meni hyvin, hän nukkui paremmin kuin koskaan ja jalatkin olivat taas melkein yhtä notkeat kuin nuorena, sillä hän kävi töissä pyörällä. Lisäksi orvokit hehkuivat oranssinpunaisina verannan kaiteen kukkalaatikossa.

Ilman perhesiteitä hän olisi kerrankin ollut onnensa kukkuloilla, liihotellut kuin perhonen ikään. Kukapa olisi uskonut Marilyn Connollysta? Hän oli nyt yrittäjä, savuton jo lähes viisitoista vuotta ja satunnainen kirkossakävijä, ja hänen ruusupensaansa olivat naapuruston komeimmat. Hän mietti, mahtoiko hän nyt olla *parhaassa iässään*, vaikkei ollut ihan varma, voiko neljän lapsen äitinä enää olla parhaassa iässä. Hän ei siis liihotellut onnensa kukkuloilla vaan oli pikemminkin kuin huoltoasemaa mainostava tuuliukko, valtava lepattava hahmo, joka oli köytetty maahan paksuilla napanuorilla. Muutaman minuutin autuus, ja seuraavassa hetkessä jo puhelimen ärsyttävä pirinä ja *Siis et usko, äiti*, tai koputus keittiön ikkunaan ja *Kulta, missä harava on?*

Marilyn nosti polkupyörän verannalle ja nyppi ruukkukasveja muutaman kuolleen lehden. Loomis odotteli eteisessä.

”Hei, koiraseni”, Marilyn sanoi ja rapsutti koiraa oikein kunnolla. Heti viimeisen lapsen lennettyä pesästä David ja Marilyn olivat hankkineen labradorinnoutajan mikä sinänsä oli aikamoinen klisee.

”Hei, kulta”, David huikkasi työhuoneesta. Marilyn meni koiran perässä ääntä kohti ja pysähtyi hetkeksi työhuoneen ovelle katselemaan miehensä selkää, niskan hentoa karvoitusta ja päälleen alkavaa kaljua.

Hän ei tarvinnut miestänsä. Ajatus pyöri päässä kuin pieni petos. Se ilmestyi sinne jostakin juuri sillä hetkellä, kun hän katseli Davidia, jolla oli edessään muutama kirja ja kasa pistaasipähkinöiden kuoria. Davidista oli tullut epäsiisti, vaikka ennen vanhaan hänellä oli tapana ärtymystään pidätellen pyyhkiä keittiön työtasoja ja poistaa raskaasti huokaillen pitkiä, vaaleita hiuksia kylpyhuoneen lattiakaivosta. Nykyään hän oli epäsiisti, lamaantunut ja aina seksin perään. Kun David nousi pöydän äärestä suutelemaan Marilynä pistaasipähkinöiden kuoret rinnuksilta varisten, ajatus tuntui entistä selvemmin: *en tarvitse sinua*. Marilyn odotti suukkoa otsalle, mutta David ryhtyi saman tien hyväilemään hänen hiuksiaan, tarttui vyötäröstä ja suuteli suoraan suulle.

”Mm”, Marilyn mumisi vetäytyen kauemmas. ”Vähän flunssan tuntua.”

Mikä oli tietysti vale: he eivät koskaan olleet piitanneet flunssasta. He suhtautuivat hyvin huolettomasti pöpöihin, joivat samasta kahvimukista, haukkasivat samaa leipää ja käyttivät toisinaan samaa hammasharjaakin, jos olivat liian väsyneitä syyttämään valon jotta erottaisivat sinisen vihreästä. Davidiin ei ylipäättään tarttunut mikään, ja Marilynillä puolestaan oli lasten ollessa pieniä aina jokin tauti, jonka hän sai tyttöjen tahmaisista käsistä, käytetyistä nenäliinoista tai ruoantähteistä, joita hänellä oli tapana syödä. He viis veisasivat pöpöistä. David näytti pahastuneelta.

Totta kai Marilyn tarvitsi häntä, se oli ikään kuin ihmisen perustarve. Davidin apua Marilyn ei sen sijaan tarvinnut. Eikä hän oikeastaan halunnut seksiäkään, mikä muistutti häntä synnytyksen

ÄLYKÄS JA VIIHDYTTÄVÄ MENESTYSROMAANI ONNELLISTEN VANHEMPIEN ONNETTOMISTA TYTTÄRISTÄ

*"Rakkautta ja seksiä, salaisuuksia ja valheita,
mutta ennen kaikkea lumoavaa kieltä.*

Ensiluokkainen lukukokemus."

Aftonbladet

*"Claire Lombardon loisteliäs esikoinen voisi
olla Jonathan Franzenin ja Anne Tylerin
kirjallinen perillinen... taidokas ja nautittava."*

The Guardian

*"Tuntuu kuin romaanin jokaisesta henkilöstä
tulisi läheinen ystävä."*

The Los Angeles Times

9 789520 475017

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7501-7